

מִצָּחָה רְאוּי לְכֶס מְלָכוֹת —
אֵין כְּתָר בְּרִשׁוֹתַי.
לְבָה רְאוּי לְהִיּוֹת נְוָה —
אֲנִי — דְרוֹרָה — בְּנִיתִי
שֵׁם מַחוּטִים וְעַנְפִים
קוֹ-קִבֵּעַ לְשִׁבְתִּי.

*

הַתְּבוֹנָנוֹת בָּהּ הִיא תְמוֹנָה —
וּשְׁמִיעָתָה — נְגוּן הִיא —
לְהַכִּירָה זֹו הַפְּרֹזָה
תְּמִימָה כְּחֹדֶשׁ יוֹנִי.
לֹא לְהַכִּיר אוֹתָהּ — קָלְלָה —
לְהִיּוֹת יְדִידָתָה —
כְּאֵלוֹ שֶׁמֶשׁ בִּידֶךָ
פֶּתְאוֹם הַתְּלַהֲטָה.

איימי לואל (1874-1925)

מאנגלית: רונן סוניס

איימי לואל, בת למשפחה מיוחסת מניו-אינגלנד, פרסמה את שיריה הראשונים כשהייתה בת שלושים ושש. בעקבות ביקורה באנגליה בשנת 1913 הצטרפה לאימגיסטים. עד מהרה נעשתה אחת מראשי תנועה זו, שעם מייסדיה נמנו המשוררים עזרא פאונד והילדה דוליטל (H.D.), ואף הפיצה את בשורתה באמריקה. מלבד פעילותה כמשוררת פרסמה לואל מחקרים בענייני ספרות, שהחשוב מביניהם הוא מחקרה הביוגרפי על המשורר ג'ון קיטס. שירתה הייתה בתחילה חושנית ואינטימית מבלי להרבות במילים, אך ברבות הימים נעשתה מפורשת יותר. רבים משיריה, ובהם גם השיר המובא כאן, הוקדשו לשחקנית עדה ראסל שהייתה אהובתה. במשך שנים רבות.

זר קוצים

צוקים,
צוקים,
וְיָם מְעֹנָת
הוֹלֵם לוֹ תַּחַת יָרֵחַ קָר.
לְמָה לִּי,
הַיּוֹשֶׁבֶת שְׁלֹנָה בַּחֵם,
לְחַתֵּן אֶת לְבִי בְּנִגּוּן כַּה מֵר?

שְׁלֵהֲכֵת שׁוֹאֲגַת מוֹלֵי בְּאֵח,
בְּלֵב הָאֲשׁוּר שְׁלַחָה לְשׁוֹנָה.
פֶּצֶפוּץ גְּדִילֵי קִרְחַת תַּחַת גְּגוֹת,
רוּח־כָּלֵב נוֹשֵׂאת קִינָה.

אֵלוֹנִים סְמָקוֹ, הָאֶסְתֵּר לֹוֹהֵב,
עַל אֲבֹן וְגִזְעַ שְׁמֶשׁ זֶרְחָה.
מִתְמַלֵּא יָרֵחַ שֶׁל צִידִים —
עֲנָפִים מִתְפַּצְּחִים כְּעֶצֶם פְּרִיכָה.

שְׁמֵלְתֶךָ אֲדָמָה כְּגִלְיַמַת חֶשְׁמוֹן,
בְּיָדֶךָ פָּנֵס וְרִדְרֵד־יִרְקָרָק.
כְּרַעְתִּי לְפָנֶי עֲקוּבוֹתֶיךָ בְּגֵן.
רְצִיתִי לְשִׁיר לָךְ. קוֹלִי נִסְדָּק.

נִסְדָּק בְּגִלְלֵי הַשָּׁנִים הַשְּׁבִירוֹת
שֶׁפָּרְחוּ מִיְדֵינוֹ הַפּוֹחֲזוֹת,
פָּרְחוּ כְּעֵלִים בְּאוֹרוֹ שֶׁל הַסֵּתֵר
זוֹ אַחֵר זוֹ, זוֹ אַחֵר זוֹ.

לְמִרְחָק אֵינְנִי נִכְסַפֵּת כָּלֵל —

בְּמָקוֹם חַיִּיתִי,
בְּמָקוֹם אָמוּת,
אֵךְ מָקוֹם הוּא לֹא-כְלוּם, גַּם לֹא קָלֵל,
אֵלֹא אִם בְּלִבּוֹ נִצְבֶּת דְּמוּת

עַם פָּנָס וְרִדְרֵד-יִרְקַק בְּיָדָה.
טְרִיקַת דְּלִתָּךְ הוֹרְדֵה-יִרְקָה
וְהַיִּם הָרְדוּף שִׁירְקוֹ תְּצוּקִים,
הַפְּצָפוּץ בְּעוֹדֵי מַחְכָּה מַחְכָּה –

מִפְחִידִים אוֹתִי. פָּנִיךְ פָּרְחִים
וְשִׁירֵי-שְׁמֶשׁ, יְדִיךְ מְטֹר נִתָּךְ.
אִם יְקוּמוּ בִּינֵינוּ סוֹרְגֵי דְּלִתָּךְ,
הַתְּדַעִי שֶׁבְקִרְתִּי אוֹתָךְ?

כִּי הָאָרֶץ צוֹחֶקֶת וְלֹא תִשְׁחַרְרֵהּ,
כּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם – עֵדָה שְׁחַרְהֵהּ.
בְּמַסְלוּל הַפְּלִגְטָה אֵין לִי עֲנִינוּ,
רוֹצָה רַק אוֹתָךְ, יְקִירָה.

בַּחוּץ הַכְּפוּר, אֵךְ בְּפָנִים יֵשׁ אָח,
אֶהְבֶּה לְנַחֵם וְשִׁיחָה לְקֶשֶׁר,
וַיּוֹם קְטָנוֹת וְלֵיל קְטָנוֹת
וְתַמִּיד פָּנְסֶךָ נִצַּת בְּאוֹר.

וּבְכֵן, זֶה אוֹ זֶה? – שְׁתֵּהִיָּה זֶה אֲנִי
הַפּוֹחֶדֶת מֵיָם מִסְתַּחֲרֵר-זֶדוּנִי
וּמְלִילָה נוֹשֶׁךְ. אֶת מַחְיֶכֶת,
אֵךְ שָׁנִים – שָׁנִים –
עַלֵי שְׁלֶכֶת.